Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

9
7-2-1977
250 kr

Haftalık Siyasi Gazete

GÜNEŞ MUTLAKA DOĞACAK!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
5.2.1977

İÇİNDEKİLER

Güneş Mutlaka Doğacak 1
ÇAĞRIYI EYLEM İZLEMELİDİR . . 3
TEP Basın Bildirisi 4
Üç TEP Kurucusu Partiye Döndü 5
En Eski Sosyalizm mi? 6
Beykoz Mitingi : Faşizme Karşı Omuz Omuza . . . 7
FAŞİZM NEDİR? 8
Terimler - Kavramlar : DEVRİMCİ 12
M. ERDOST'UN Açıklaması . . . 13
Mısır İşçi Sınıfı Silkiniyor 14
Zeki ERGİNBAY'ın Ölümü Suskunlukla Karşılanamaz . . . 15
Evrene Göç Edenler : Seyit ATILAL Öldü 15
SİYASİ ÖRGÜT ŞARTTIR 16

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» GERÇEK OLACAKTIR, ENGELLENEMEZ!

Bugüne kadar "BAĞIMSIZ TÜRKİYE"nin bütün sayıları toplatıldı.

Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye'yi gerçekleştirmek amacıyla mücadele eden gazetemiz sürekli, sistemli bir baskı altındadır. Bir yandan iktidarın emrindeki savcılar aracılığı ile "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" toplattırılırken, öte yandan satışını engellemek için dağıtımcılara, bayilere baskılar yapılmaktadır.

Bu durumda ne yapmalı? Buna tüm devrimci okurlarla birlikte karar vermek gerekir. "BAĞIMSIZ TÜRKİYE"yi kitlelere ulaştırmak hepimizin görevidir. Toplatma kararları ve bayilere baskılar, bir yandan devrimci çizgimizin kitlelere ulaşmasını engellemeyi, öte yandan da bizi mâli yönden zor duruma düşürmeyi amaçlıyor. Bu durumda, maddi bakımdan da her şeye karşın güçlü olmak zorunluluğundayız. Anadolu'da gazetemizi ulaştıramadığımız bir çok yer var. Militan okuyucu "BAĞIMSIZ TÜRKİYE"nin en üçra köye kadar ulaşmasına yardımcı olmak, dağıtımına bizzat katılmak, bize devrimci okur adresleri göndermek, topladığı abone, bağış ve gazete satış paralarını geciktirmeden bize ulaştırmalıdırlar.

Herşeye rağmen "BAĞIMSIZ TÜRKİYE" GERÇEK OLACAKTIR, ENGELLENEMEZ!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'Yİ ÇIKARANLARA SELÂM!

Ben, Ege Üniversitesi öğrencisiyim. Derginizi izliyorum. Faşistlerin baskılarını, hergeçen gün daha da ellerini kana buladıklarını hepimiz görmekteyiz. İşçiler, öğrenciler, tüm emekçiler ezilmekte, yoksul kürt köylüsü emekçiler kaçakcı diye öldürülmekte.. Günün bilançosunda her gün en az 2 - 3 öğrenci katledilmektedir. Bu faşizmin açıkca tezgâhlanmasından başka bir şey değildir. Burjuva parlamenter görünüşlü faşizm merdivenin üst basamaklarına hızla tırmanmakta, buna karşılık anti faşist güçler hiç te militanca davranmamaktadır. Kendi çevremden örnek vereyim.

Üniversitedeki arkadaşlarımız 6 - 7 ay önce yurtlardan tamirat bahanesi ile çıkartılmıştır. Bu arada her türlü ders kitabı, aylarca emek verdiğimiz projeler, elbiselerimiz parçalanmış, pahalı ders araçları MC'nin maşaları tarafından zevkle yok edilmiştir. Arkadaşlarımız çadırlara yerleştirilmiştir. Bu çadırlar her gün faşist komandoların makinalı tüfekleriyle taranmış, iki arkadaşımız bu şekilde yaralanarak felce uğratılmıştır. 25 - 30 arkadaşlarımız gece yarıları bilinmeyen yerlere götürülmüş, orada işkence yapılmıştır. Şimdi yurtlara faşistler yerleştirilmektedir.

MC'nin tezgâhladığı oyunlar ne zaman sona erecektir? Militanca harekete geçmenin zamanı geçmektedir. Faşizme karşı omuz omuza ama solun her kesimi bir masaya oturmalı, birbirlerini eylemde tartmalı, faşizme karşı mücadelenin ortak noktalarını bulmalıdır. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ayrı ayrı mücadele anlayışı çıkar yol olmaktan uzaktır. Kurulması gereken bütün anti - faşist yurtseverlerin, işçi - köylü, öğrenci gençliğin birliği olmalıdır.

Yaşasın İşçilerin, Köylülerin, Gençliğin Anti - Faşist Yurtseverler Birliği!

Yaşasın Gençliğin Emperyalizme ve Faşizme Karşı Militanca Mücadelesi!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

OKU! OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

BAŞ YAZI:

Çağrıyı Eylem Izlemelidir

DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler bir çağrı yayınladı. Çağrıda özetle «demokratik kazanımları korumak ve genişletmek, faşist cunta harekâtını anında bastırmak ve seçimlere varmak üzere tüm demokratik kuruluş güç ve kişileri, basını derhal ortak tavır koymaya ve bu ortak tavrı bir an önce saptamak amacıyla bir araya gelmeye çağırıyoruz.» denmektedir.

Bir Mayıs İşçi Bayramında, Devlet Güvenlik Mahkemelerine karşı direnişte, yüzbinlerce işçiyi demokratik eyleme geçirebilen bir işçi konfederasyonundan gelen bu çağrı üzerinde önemle durulmalıdır. Başından beri hangi siyasi görüşte olursa olsunlar tüm demokratik çevre ve kuruluşların saf birliği etmelerini, faşizme karşı demokratik cephenin en geniş anlamıyla örgütlendirilmesini savunmuş olan TEP çağrıyı olumlu karşıladı.

Ancak DİSK çağrısı, Türkiye'deki faşist darbe girişiminin kapsamı konusundna olsun, faşist darbeyi anında bastırmanın olanaklarını hazırlama konusunda olsun bazı yanlış değerlendirmeleri içermektedir. DİSK çağrısı CHP Genel Başkanı Ecevit'in aynı günkü demecinin ışığında değerlendirilmelidir. Ecevit'in çağrısı kendi deyimi ile «demokrasiyi kurtarmayı» hedef tutmakta ve MHP dışında tüm parlamenter partilere hitap etmektedir. Bunlara AP'de dahildir. İstenen bir an önce seçim hükümetinin kurulmasıdır. DİSK'in bu konudaki tutumu da değişik değildir. DİSK çağrısında «parlamentoda üç üyesi olmasına rağmen» faşist hareketin önemli mevziler ele geçirmesinden yakınılmaktadır. Açıktır ki DİSK'de AP'nin katılacağı bir seçim hükümetinin kurulmasını «demokratik kazanımları korumanın ve genişletmenin, ilericilik onurumuzu çiğnetmemenin ve faşist cunta harekâtını anında bastırmanın, seçimlere varmanın» bir yolu saymaktadır.

Bu görüş kesinlikle yanlıştır. Faşist cephenin parlamentodaki adamları üç kişi değildir. Faşizmin parlamenter politikadaki temsilcilerini Türkeş'den ve onun bir iki adamından ibaret sanmak devrimci uyanıklıkla bağdaşmayan bir aymazlıktır. Filipin demokrasiciliği denen sahte demokrasi koşullarında ve onu izleyen 12 Mart açık faşizminde, Türkiye'de faşizmin arkasındaki hakiki güç olan emperyalist tekeller ve bunların işbirlikçileri olan kapitalistler belli başlı devlet kurumlarında olduğu gibi parlamentoda da önemli mevziler elde etmişlerdir. 12 Mart döneminde Erim ve Melen hükümetlerine oy veren parlamento çoğunluğunun ne ölçüde burjuva demokratı olduğunu gördük. faşist saldırıların siyasi cinayetlerin MC iktidarının başındaki şahsın açık veya üstü örtülü onayı olmadan işlendiğini iddia etmek gülünçtür. Demirel bu konuda tutumunu gizleme gereğini bile duymamamaktadır. Faşist cephenin parlamenter alandaki asıl başı Türkeş değil, AP Genel Başkanıdır.

Bununla birlikte faşist cephe Türdeş bir bütün oluşturmaz. Bu cephe bazı iç çelişkiler taşımaktadır. Demirel, bir faşist cunta darbesi ile parlamentonun ortadan kaldırılmasını istemiyebilir. Ama faşizmin biricik tezgâhlanış biçimi bu değildir. Demirel başından beri sıkıyönetim istiyor. O şu anda erken seçimde istemektedir. Ve gene şu anda faşizmin üniformasız vurucu gücü, komandolar, AP Başkanının onaylayan bakışları altında ülke düzeyinde bir faşist terör havası estirmektedirler. Bu ikisi birleşince çıkan sonuç şudur: Demirel muhalefete oy verecek olan seçmenin seçim günü sandık başına gitmesinin bir cesaret işi olacağı koşullarda yani faşist terör altında bir göstermelik seçim istemektedir. Çünkü, güdük demokrasi koşullarında bile yapılacak olan az çok normal bir seçimde yerinden olacağını iyi bilmektedir. İktidardan düşürülen bir Demirel'in başına Yüce Divan önünde sanıklığa kadar varan türlü haller gelebilir. Türkiye'de siyasi cinayetler zinciri ile yolsuzluklar, hırsızlıklar zinciri arasında bir diyalektik içiçelik var. Bu ikisi karşılıklı olarak birbirini desteklemekte, birbirini beslemektedir. Ve ikisi birlikte şu yada bu biçimde faşizmin gelişmesinin temelini oluşturmaktadır. Onun için biz başından beri siyasi cinayetlerin, işkencelerin, yolsuzlukların, ve her türlü halk düşmanı eylemin sorumlularından hesap sorulmadıkça Türkiye'de en ilkel anlamıyla bir siyasi demokrasinin varlığından söz edilemez diyoruz Ve bu görüşten hareket ederek DİSK ve CHP bildirilerindeki AP'yi içeren «demokratik» birlik önerisine kesinlikle karşı çıkıyoruz.

DİSK çağrısında Türkiye'nin batı Avrupa'nın gelişmiş kapitalist ülkeleriyle olan (AET ortaklığı vb. gibi) ilişkileri emekçi halkımızın yararına birşey gibi de-

gerlendiriliyor. Şöyle deniyor: «Türkiye belirli plan içinde ve bilinçlice Batı Avrupadan tecrit edilmek istenmektedir. İşte ve dışta bu planı hazırlayan, yöneten ve uygulayan faşist güçlerin CIA'ya bağlı oldukları açıkca görülmektedir.» Yani AET'den yana oldun mu demokrasiden yana, faşizme karşısın, ama Batı Avrupanın emperyalist devletleriyle Türkiye gibi sömürülen bir ülkenin ilişkilerinin mesafeli olması gerektiği görüşünü savundun mu, faşist planın içindesin ve üstelik CIA'ya bağlısın. Böyle bir iddia gülünçtür, bir kez ABD emperyalistleriyle Batı Avrupa emperyalistleri arasında Türkiye ile ilgili konularda uzun boylu bir çelişki, önemli görüş ayrılıkları yoktur. İki taraf da Türkiye'nin emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumunu sürdürmesini ister. Hem Türkiye solu'nun gerçek temsilcisi olan çevreler başından beri AET ortaklığına karşı çıkmışlardır. Bu ortaklığın işbirlikçi sermayenin bir kesiminin çıkarlarının gereği olduğu, Türkiye'nin ABD emperyalistleriyle ya da Batı Avrupa emperyalistleriyle içli dışlı bir duruma düşmesinin emekçi halkımızın davasına ters düştüğü görüşünü savunmuşlardır. DISK çağrısında ileri sürülen aşırı AET'ci görüş emperyalist tekellerin bir kesiminin ve ona bağımlı durumda olan işbirlikçi sermaye çevrelerinin eskiden beri benimsemiş oldukları görüşten pek farklı değildir.

Özet olarak açıkladığımız bu gibi eleştirilere karşın biz DISK'in çağrısını olumlu karşılıyoruz. Bugünün koşullarında «İşçi sınıfımız faşist ayaklanmayı anında bastıracak güç, hazırlık ve kararlılığa sahiptir. Sıkıyönetim getirecek, ya da doğrudan doğruya faşist cunta kurmaya yeltenen insanlık düşmanı bir avuç satılmışa gereken cevap anında verilecektir.» diyen bir çağrı karşısında olumsuz tutum devrimci tutum olamaz. Biz «faşist cunta harekatını anında bastırmak için ortak tavır koymaya ve bu ortak tavrı bir an önce saptamak amacıyla bir araya gelmeye» hazırız.

Çabalarımız DISK çağrısına gerçeklere dayanan bir içerik kazandırma yolunda olacaktır. Bu çağrının bir jest olarak kalmasını önlemek için, çağrıdan faşizme karşı somut eylemleri gerçekleştirecek bir anti faşist güç birliği mekanizması doğmasını sağlamak için elimizden geleni yapmaya kararlıyız.

Gerçek şudur ki, işçi sınıfımız ve öteki demokratik güçler faşist ayaklanmayı anında bastıracak güçe ve kararlılığa sahip olmakla birlikte bu tarihsel görev için yeteri kadar hazırlıklı ve örgütlü değildir. DISK çağrısından bu yana günler geçmiştir. Bu süre içinde faşist darbe tezgahlayıcıları gayretkeşliklerini azalmamışlar tersine arttırmışlardır. Buna karşılık DISK çağrısını izlemesi gereken yoğun ortak çalışmalar özlemimiz hâlâ kursaklarda kalmaktadır. Yüzlerce, hatta binlerce DISK'li işçinin çalıştığı fabrikalarda işçi temsilcileriyle, baş temsilcilerle konuşan arkadaşlarımız şaşkınlık içindedirler. Bu işçi temsilcilerinin hiçbirine çağrı ile ilgili herhangi bir açıklama yapılmamıştır. İçlerinde çağrıdan haberi olmayanlar bile vardır.

Faşist cephe hazırlıklıdır, eğitilmiş disiplinli kadrolara sahiptir. Emekçi halkımız, demokratik güçler faşist darbe girişimini anında bastırabilmek için en az onlar kadar örgütlü, disiplinli olmak zorundadır. DISK yönetimi dakika yitirmeden, bir yandan fabrikalarda işçiler arasında çağrının emrettiği doğrultuda bilinçlendirici ve örgütlendirici eyleme girişirken öte yandan gene çağrının emrettiği ulusal demokratik dayanışma doğrultusunda örgütler arası yoğun temaslara girişmek görevindedir. Biz bu yolda ilk adım olarak Türkiye ölçüsünde faşizme karşı bir ortak eylem komitesi kurulmasını öneriyoruz.

FAŞIZME KARŞI OMUZ OMUZA!

TEP

BASIN BİLDİRİSİ

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, DİSK Genel Başkanı'nın çağrısı ile ilgili olarak şu demeci vermiştir.

Faşist saldırıların, siyasi cinayetlerin, şu ya da bu biçimi ile açık faşizmi tezgahlamak amacını güttüğü ortadadır. Bunlar bir planın, büyük bir komplonun parçalarıdır. Bu planın başında ABD emperyalizmi ve onun sömürülen ülkelerde faşist darbe tekniklerinde uzmanlaşmış casusluk örgütü olan CİA vardır. Planın yerli uygulayıcılarının başında AP içindeki Demirel kliği var. MHP ve onun «komando» denen silahlı terör örgütü faşizmin üniformasız vurucu gücüdür. Orduyu, polisi de üniformalı vurucu güç olarak kullanma çabasındadırlar.

Besbelli ki, Türkiye'de faşizm emperyalist tekellerin ve işbirlikçi kapitalistlerin sömürü ve baskısını daha da yoğunlaştıracak emekçi halkımızı daha da derin bir yoksulluğun içine itecektir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlı durumu perçinlenecek ve ABD boyunduruğu daha da ağırlaşacaktır. Faşizm halkımızın mücadele ile sağladığı sınırlı demokratik kazanımları da ortadan kaldıracak, yurdumuzu ortaçağ karanlığına itecektir.

Faşizmin baş hedefi işçi sınıfımızdır. İşçi sınıfımızın iktisadi ve siyasi mücadele örgütlerini kan içinde boğmak onun ilk işi olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı, en devrimci, en örgütlü, toplumsal güç olarak ulusal demokratik güçlerin başını çekmekle ve faşist cunta girişiminin anında bastırılmasında ön ayak olmakla yükümlüdür. Onun için derhal **harekete geçilmelidir. Geç bile kalınmıştır. Eğer işkenceyi, siyasi cinayetleri protesto eden öğrencilerin** «halkımız saflara» çağrılarına kulak verilseydi, işçiler emekçiler yüzbinlerle katılarak cenaze törenlerine, yürüyüşler ve mitinglere kendi devrimci sınıf damgalarını vurabilselerdi, faşist cephe bugün tuttuğu mevzileri elde edemezdi. Doğmatik ve sekter tavırlar, eğilimler geniş ölçüde etkisiz hale getirilir ve Türkiye solunda birlik ve dayanışma doğrultusunda önemli mesafeler aşılmış olurdu. Ve işçi sınıfımızın böylelikle devrimci bilinci daha da bilenmiş olur, bu sınıf kendisine düşen tarihsel göreve daha iyi hazırlanmış olurdu. Çünkü faşizmin vurucu güçleri hazırlıklıdır, talimlidir, örgüt disiplini içindedir. Ulusal demokratik güçler **faşizmi anında** bastırabilmek için hiç değilse onlar kadar örgütlü ve disiplinli olmak zorundadırlar. Onun için demokrasi uğruna mücadele yöntemlerinde kitlelerin eylem içinde eğitilmesi işine derhal sarılalım. Faşizmin cinayetlerine karşı şalterleri indirme ve yığınsal direniş geleneği yerleşmelidir işçi sınıfımızda.

Siyasal inançları ne olursa olsun tüm yurtseverler DİSK'in çağrısına katılma göreviyle karşı karşıyadırlar.»

ÜÇ TEP KURUCUSU PARTİYE DÖNDÜ

Geçen yıl Türkiye Emekçi Partisinden istifa etmiş olan Parti kurucularından Baha İnalkut, Esat Meral ve Sefer Yılmaz ortak bir bildiri ile istifalarını geri aldıklarını ve parti saflarında bir nefer olarak çalışmaya hazır olduklarını bildirmişlerdir.

TEP yetkili kurulunun bildirinin proleter devrimcilerine özgü samimi özeleştiri niteliğini taşıdığını ve bu arkadaşların uzunca bir süreden beri çevrelerinde TEP çizgisine uygun olarak hareket ettiklerini göz önünde tutarak bildiriyi olumlu karşıladığı öğrenilmiştir. Bildirinin tam metni aşağıdadır.

1975 Temmuzunda bir bildiri ile TEP kuruculuğundan ayrıldığımızı, gereksiz bir acelecilikle kamuya duyurmuştuk. Bizim, bu nedenle, TEP içindeki yazgımızın pek parlak olduğunu söylemek mümkün değil. Hata ve sevap dengelenmesinde, hatalarımızın bir anlamda parti bölücülüğü niteliğini kazandığını da mertce ifade etmemiz gerekiyor. Yanlışlarımızı açık yürekle sergilemediğimiz sürece, geleceğimiz, politik yaşantımız berraklığa kavuşamazdı.

Proleter devrimci hareketin Dünyada ve Türkiyemizde dosdoğru bir çizgi izlediği elbette söylenemez. Bu mücadelede yengiler, yenilgiler ve duraksamalar olmuştur, olacaktır. Olumlu ve olumsuz yanlarıyla mücadelemiz bir bütünlük teşkil eder. Bireylerin de kuşkusuz, çizdiği eğrilerde iniş ve çıkışların olacağı doğaldır. Bizim parti içinde çizdiğimiz eğri ise aleyhimize olmaktan çok uzaktır.

Sureti haktan gözükerek emperyalist çevrelerden kaynaklanan ve bir kısmımızı etkileyen saldırılar bir rastlantı olamazdı. Biz, partimize yönelik bu saldırıları doğru bir şekilde değerlendirmek olanağını bulamadık. Düşmanın, saldırılarını olanca gücüyle, proleter devrimci çizgiyi kararlılıkla savunan partiye yönelteceği gerçeğini unuttuk. Unuttuk çünkü, hareketimizin tarihini gereğince bilmiyorduk. Unuttuk çünkü, proleter devrimci tedriyi yeterince sindirememiştik.

Bu teorik yetersizliğimiz, sureti haktan görünüp, aramıza sızan parti bölücülerini teşhis etmemizi güçleştirdi. Onların girişimlerini göğüslemekte acz gösterdik. Dedikoduyu, şahsiyat yapmayı devrimcilik sandık.

Bu teorik yetersizliğimiz, niceliksel görünümlerin aldatıcılığına kapılmamıza neden oldu. Oysa, «önemli olan sayılar değildi. Gerçekten devrimci olan, proletaryanın siyasetinin ve fikirlerinin sadık ifadesiydi.» Dal ve yapraklarla kök arasındaki diyalektik birliği unutarak me-

DİSTAV

kanik bir yaprak hayranlığını körükledik. Sonunda da köksüz nesneler haline dönüştük.

Bu teorik yetersizliğimiz, bizi parti içinde bürokrasinin kötü takipçileri, giderek savunucuları derekesine indirgedi. Somut şartların tahlilinde geniş ölçüde yanılgıya düşmemize neden oldu. Sübjektivizm batağına yuvarlandık. Bu suretle de partiyi ve parti çalışmalarını olumsuz yönde etkiledik.

Cesaretle ve açık yüreklilikle hatalarımızın üstüne gitmekle kendimizi yükümül sayıyoruz. Tutumumuzun ihanete varan bir noktaya ulaşıp ulaşmadığının takdiri ise partimize kalmıştır. Amacımız, partimizin sadık neferleri payesine ulaşmaktır.

Bu nedenledir ki istifalarımızı geri aldığımızı kamuya öncelikle bildirmeyi görev sayıyoruz.

Yaşasın TEP çizgisini kararlılıkla savunanlar.

Yaşasın Türkiye Emekçi Partisi

Yaşasın Tam Bağımsız Gerçekten Demokratik Türkiye.

EN ESKİ SOSYALİZM Mİ?

Vatan Partisi Kongresinde VP Genel Başkanı tarafından «Reorganizasyon Zorlamaları — Çok Partili Ortamımız» adlı bir değerlendirme okundu. Bu değerlendirmede kendilerinin ve kendilerinin dışındaki parti ve görüşlerin eleştirisi yapılmaktadır.

Bu değerlendirmede TEP ile ilgili görüşlerden biri bu partinin «en eski sosyalizmle bağlarını koparark» ortaya çıktığı yolundaki görüştür.

Bu ilginç bir iddiadır. Ancak bu arkadaşların TEP'in Kıvılcımlı'nın görüşlerini eleştirmesinden kaynaklanarak bu görüşe ulaşmaları daha da ilginçtir.

Okunan değerlendirmede «Kıvılcım, TSİP, VP, TEP'in... bazı ortak yanları vardır.» «Ve 12 Mart deneylerinden sonra bir parti içinde beraber davranabilme şansını taşımaktadırlar. Ve birbirlerinden ayrı çıkışlarına rağmen, sürekli birbirlerine bağımlı olmaları, birinin gidişini az çok diğerlerinin belirlemesi bunun kesin kanıtıdır.» gibi ortak noktaları ön plana çıkararak yapılan değerlendirmeler de görmekteyiz.

Bugün VP'li arkadaşlarla aynı örgüt çatısı altında olmadığımıza göre, görüş ayrılıklarının var olduğu açıktır. Şu anda birlikte bulunmamamızı sadece aramızdaki diyalog eksikliğine bağlayamayız. Bu hayalcilik olur. Birlikte olmamızı gerektiren yanlar kadar, çözümlenmediği sürece ayrılık noktaları olarak kalacak olan görüşler de vardır aramızda. Bu noktalar atlanamaz.

Atlanamıyacak sorunlardan biri «en eski sosyalizm» sorunudur. Bu meseleyi biraz açalımki çözümlenmesi için aydınlığa kavuşturulmuş olsun. Dr. Kıvılcımlı, sağlıklı olmayan ve harekete katılan veya hareketi sürdürenlerin örgütsel bağlarını hiçe indiren, örgütsüzlükle örgütlü mücadeleyi aynı kefeye koyan bir sıralama yapmıştır.

Buna göre, Şefik Hüsnü kendisiyle birlikte (yani Kıvılcımlı ile) en eski sosyalist; Reşat Fuat, Nazım Hikmet eski sosyalist; Mihri Belli, Aybarla yeni sosyalist; Vahap Erdoğdu, D. Perinçekle en yeni sosyalisttir.

Kıvılcımlı bu tasnifi yaparken «zaman aşımı açısından» hareket ettiğini belirtmektedir. Yani nerede ise, yaşa itibar eden bir sınıflama, aşamalara bölmedir yapılan. Bu -kendi içinde de yanlışlıklar taşır- örgütlü mücadelede birlikteliği pek belli etmeyen, gizleyen bir sıralamadır. Eğer bir sıralama söz konusu ise, aslolan örgütsel bağı olanlar arasındaki sıralamadır. Ömür boyu örgüt adamı sorumluluğu içinde davrananla davranmıyan bir kefeye konulamaz. Bu öylesine atlanamaz bir konudur ki sapla saman bir birine karıştırılabilir. «En eski sosyalistlerden adı kalanlar» arasında Mustafa Suphi, Ethem Nejat unutulabilir.

Kıvılcımlı'nın bu konu ile ilgili görüşüne eleştirilerimizden biri de şudur : «Kıvılcımlı arkadaşın kendisini Şefik Hüsnü ile birlikte aynı zamanda savaşa katılmış, aynı mertebede bir sosyalist olarak göstermesi gerçeklere dayanmayan bir öğünmedir. Şefik Hüsnü'den en az on beş yaş daha küçük olan Hikmet Kıvılcımlı 1920-1925 döneminin son bir iki yılı, sol harekete ilgi duyan genç bir askerî tıbbiye öğrencisi olarak «Aydınlık» ve «İşçi Çiftçi Fırkası» çevrelerinde çalışmıştır. Bunu Kıvılcımlının deyimi ile «savaşa katılmak» sayabiliriz elbette. Ama o kadarlık savaşa katılmayı aynı dönemde Kıvılcımlı'nın akranı olan Nazım Hikmet'de, Reşat Fuat da yapmışlardır. 1919'dan 1925'e kadar varlığını sürdüren «Aydınlık»ta, yazarlık yanı hep ağır basmış olan Kıvılcımlı arkadaşın tek bir yazısı çıkmamıştır.» (TKP'nin Tarihsel Konumu s. 92)

Bugünün genç kuşaktan arkadaşlar bu temele dayanan bir sıralamaya eleştirici bir yaklaşımda bulunmak yerine aynen kabullenmektedirler ve giderek «en eski sosyalizm» gibi temelli olmıyan terimler üretmektedirler. Bu yanlıştır. Eğer «savaşa katılma» kriter alınıyor ve Mustafa Suphi ve Ethem Nejat atlanarak Şefik Hüsnü ve Kıvılcımlı aynı paralelde kabul edilip bunlar en eski sosyalizmin» yanlısı kabul ediliyorsa, bu kendi içinde tutarsızlığı olan bir «sosyalizmdir». Çünkü Şefik Hüsnü «yerli finans kapital vb. gibi görüşlere hiç iltifat etmemiş ve daima Komüntern'in paralelinde onun sorumluluğu altında olmuştur. İkisinin aynı şeyi düşünmesi ve «en eski sosyalizmi» buradan üretmek pek çok yanlışlığı içerir.

Ayrıca bu «en eski sosyalizm» kendi içinde de tutarsızlıkları olan bir terimdir. Bu mantığa göre, Şefik Hüsnü ve Kıvılcımlı «en eski sosyalizmi», Nazım Hikmet ve Reşat Fuat «eski sosyalizmi», Mihri Belli ve Aybar «yeni sosyalizmi» Vahap Erdoğdu ve D. Perinçek «en yeyeni sosyalizmi» mi savunuyor diyeceğiz? Billyoruz ki Şefik Hüsnü, Reşat Fuat, Mihri Belli aynı bilimsel sosyalist teoriden kaynaklanan bir parti programı etrafında, aynı saflarda savaşmışlardır. Ve bunun dışına düşenler, Aybar gibi kimine göre «burjuva sosyalizmini», Perinçek gibi, pekin doğmatizmini savunanlar olmuştur. Görüldüğü gibi bu iş gösterilmek istendiği kadar basit değildir.

BEYKOZ MİTİNGİ :

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA!

Geçtiğimiz pazar günü Beykoz'da yapılan «Faşizmi ve Pahalılığı Kınama» mitinginde Halat Fabrikası işçileri adına konuşan, Anadoluhisar Tekstil Şubesi Yönetim Kurulu Uyesi Fahrettin Avşar'ın konuşma metnini özetleyerek veriyoruz:

Selam işçi sınıfına, selam yoksul halkımıza, selam ezenlere, sömürenlere karşı savaşçılarımıza ve de tüm emekçi, yurtsever aydınlara.

ABD emperyalizminin yerli uşakları ve onların terör örgütü ülkücü denen uşaklarının saldırganlığı gün geçtikçe yoğunluğunu artırmakta, güvenlik kuvvetleriyle işbirliği halinde hergün emekçi halkımız, aydınlarımız ve işçi sınıfımız üzerinde kuvvet gösterisi uygulamakta.

Bu emperyalizmin uyduları, sıkıştıkça azgınlaşmakta durumu kurtarmak çabasına düşmektedirler.

Bu azgınlar çetesi emekçi halkımızın yiğit demokrasi mücadelesinde er-geç dağıtılacaklardır. Biz buna inanıyoruz. Acil görevimiz, durumu iyi değerlendirmek, emekçiler olarak, yurtseverler olarak faşizme karşı birleşmek, omuz omuza olmaktır. Anti emperyalist anti faşist cepheyi oluşturmak birincil görevimizdir. Devrimci birlik ve beraberlikten güç doğacaktır, DGM direnişinde olduğu gibi, 1 Mayıs'larda olduğu gibi. Emekçi halkımızın demokratik şahlanışı MC'yi en kısa zamanda düşürecektir. Bu güce sahiptir emekçi halkımız. Onun için tek görevimiz birlik, hedefimiz Bağımsız Türkiye olacaktır.

Dostlar, emekçi kardeşler bugün 12 Mart dönemin-den daha çok zindanlar devrimcilerle dolup taşıyor. Bunu çok iyi görmeli, faşist oyunları bozmalıyız.

Emperyalizm özellikle ABD emperyalizmi geri kalmış bağımlı ülkeleri sömürerek ayakta durmaktadır. Günümüzde bu oyun su yüzüne çıkmıştır. Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da bağımsızlık savaşları emperyalizme en ölümcül darbelerini indiriyor. Bu nedenle köşeye sıkıştırılan emperyalizm, kendisine bağımlı ülkelerde baskı ve kıyım yöntemleriyle ayakta kalmaya savaşıyor. Ama boşuna. Sömürülen ülkelerin kurtuluşu emperyalizmin sonu olacaktır.

Emekçi kardeşler, tüm bu baskılara, işkencelere ve her tür kıyıma dur demenin zamanıdır. Niçin Baskı yapmaktadır. MC çünkü çökmek üzeredir de ondan. Tarihin ölüme mahkûm ettiği sınıflar işkenceden medet umarlar. Bu, can çekişmenin en açık görünümüdür. Bütün bu siyasal cinayetler, işkenceler, zindanlar emekçi halkımızın yükselen bağımsızlık mücadelesini boğmak içindir. Ama tarihin hiçbir döneminde bağımsızlık savaşları yokedilememiştir. İşçi sınıfımızdan yana olanlara yöneltilmektedir aslında tüm baskılar. Halkımızın kurtuluşunu boğazlamak istemekteler.

Onun için var gücümüzle haykırıyoruz:

Yaşasın emperyalizme faşizme karşı emekçi halkımızın, işçi sınıfımızın birliği!

Yaşasın Bağımsız Türkiye!

Yaşasın faşizme karşı omuz omuza mücadelemiz!

TUSTAV

FAŞİZM NEDİR?

«Finans Kapitalin en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarının açık terörist diktatörlüğü» (III. ENTERNASYONAL, XIII. Plenum kararı). Budur faşizmin kısa tanımı.

Yani faşizm, herhangi bir baskı ve terör düzeni değil, Emperyalizm çağına özgü bir terörist diktatörlük. Çünkü, finans kapitalin varlığı ve onun diktatörlüğü ancak emperyalizm çağında söz konusu olabilir.

Nedir finans kapital?

Gelişmiş kapitalizm koşullarında teknolojik ilerlemeler yüzünden üretimin ve sermayenin yoğunlaşması sonucu meydana gelen tekelleşme seyrinin bir ürünü. Bu tekelleşme seyri banka sermayesi ile sanayi sermayesinin kaynaşmasını sağlıyor ve böylelikle finans kapital oluşuyor.

Yani finans kapital gelişmiş kapitalist ülkelere özgü bir olgu. Ama onun terörist diktatörlüğü sadece emperyalist metropollere özgü bir şey değil. Faşizmi yalnızca gelişmiş kapitalist ülkeler sınırları içine hapsedemeyiz. Çünkü finans kapitalin sömürü alanı sadece gelişmiş ülkeler değildir, tüm emperyalist dünyadır bu alan. Ve emperyalist tekeller nerede sömürü düzenine bir tehditle karşılaşırsa, burjuva parlamanter yöntemlerle egemenliğini sürdüremez duruma gelirse, orada faşizme başvurmada tereddüt etmiyor.

Evet, faşizm çağımıza özgü bir baskı ve terör düzenidir ve uygulama alanı sömüren ve sömürülen ülkelerin tümünü içeren emperyalist dünyadır.

Faşizm ilk olarak iki dünya savaşı arasında, 1920'ler, 1930'lar İtalya'sında ve Almanya'sında ortaya çıktı, kısa zamanda gelişti ve egemen oldu. Bu iki emperyalist ülkenin ortak özelliği ikisinin de birinci emperyalist dünya savaşı sonunda emperyalist paylaşımdan umdukları payı almamış olmaları; her iki ülkenin sosyalist devrimin eşiğine varmış bulunması ve işçi sınıfının bölünmüş olması gibi etkenler yüzünden devrimin gerçekleşmemesi ve karşı devrimci güçlerin üstün gelmesiyle bir faşist kitle partisinin oluşması koşullarının ortaya çıkmasıdır.

İkinci Dünya savaşından sonra emperyalist sömürünün çok daha yoğunlaşmış bulunması sonucu, emperyalist metropollerde tüketim toplumları yaratarak işçi sınıfının etkin çevrelerinin statükocu partilerin çizgisine çekebilmiş ve metropol içinde sosyalist devrim tehlikesini, hiç değilse bu aşamada bertaraf edebilmiştir. Bu aşamada emperyalizmin başına dert olan sömürülen ülkelerdeki devrimci güçlerdir. Bu ülkelerin emekçi halkları geniş ölçüde bilinçlenmiş ve emperyalist sömürüyü sineye çekemez duruma gelmişlerdir. Çağımız tüm dünyada halkların kurtuluş savaşları verdikleri ve yer yer emperyalizmi yenilgiye uğratarak bağımsızlıklarını gerçekleştirdikleri gerçekten demokratik düzenler kurdukları ve sosyalizme yöneldikleri çağdır. Ama çağımız aynı zamanda halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin başarısızlığa uğradığı ülkelerde başta A.B.D. olmak üzere emperyalistlerin, çok uluslu şirketlerin çıkarlarını temsil eden dünya gericiliğinin faşist dikta düzenleri kurabildikleri, halkların ulusal ve demokratik hareketini yer yer kan içinde boğdukları çağdır da.

Bu çağda emperyalizm zorlanmadıkça açık faşizme, yani burjuva demokratik kurumların tümünü, parlamentoyu, siyasi partileri, seçim müessesesini vb. ortadan kaldırarak açık faşist dikta yöntemine başvurmuyor. Emperyalizm sömürü ve baskısını göstermelik bir burjuva demokrasisi ile sürdürebilmesi halk yığınlarının bilinç düzeyinin düşkünlüğüne bağlıdır. Bir ülkede ki «Filipin demokrasiciliği» denen burjuva parlamanter görünüşlü antidemokratik düzen altında emperyalist sömürüsü sürebilmektedir, o ülkede halk yığınları henüz belirli bir uyanış düzeyine ulaşmamışlardır ve emperyalizmin bu demokrasicilik oyununa kanmaktadır. Ülkede halk uyanınca artık bu oyun oynanamaz oluyor ve emperyalizm işbirlikçilerinin marifeti ile açık faşizmi kurma yolunu tutuyor.

İkinci Dünya savaşını izleyen dönemde sömürülen ülkelerin bir çoğunda bu sahte burjuva demokratik düzen kurulabildi. Bugün bunların sayısı birhayli azalmıştır. Sömürülen dünyada bugün kural açık faşist diktalardır.

TÜRKİYE'DE FAŞİZM GAYRİ-MİLLİDİR

Sömürülen ülkede faşizm, sınıf mevzilenmesi ve uygulanan sömürü ve baskı yöntemleri bakımından eski İtalyan ya da Alman faşizminden pek farklı olmamakla birlikte gene de bu ikisi arasında gözönünde tutulması gereken farklar vardır:

Nazi Almanya olsun Faşist Almanya olsun «ulusal» finans kapitallerinin en azgın kesiminin diktası altındaydılar. Sömürülen ülkelerde, bu ülkelerde yerli bir finans-kapital olmıyacağına göre yabancı emperyalist tekellerin çıkarlarının savunucusu işbirlikçi kapitalistlerin ve toplumdaki diğer gerici güçlerin ve bunların vurucu gücü olan baskı kuvvetlerinin faşist terörü söz konusudur.

Almanya'da, ve İtalya'da faşist parti küçük burjuvazinin, hatta işçi sınıfının geniş yığınlarını harekete geçirebilen güçlü bir partiydi. Bu yığınlar tarihsel koşulların etkisi ile faşist partinin demagojisine kanıyorlardı. Bugün emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde böyle güçlü faşist partileri yoktur. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin iktidarı gasbetmeleri orduda ve genel olarak baskı kuvvetlerinde kilit noktaları ele geçirmekle ve bunlara faşist darbeler yaptırmakla oluyor. Örneğin, ne Şili'de ne de Endonezya'da, ne Brezilya'da ne de Tayland'da yığınları harekete geçirebilen bir faşist parti yoktur ve olmamıştır. Ama bu ülkelerde emperyalistler, özellikle A.B.D. emperyalistleri, A.B.D. Dışişleri Bakanlığı yetkilileriyle CIA ajanlarının harekete geçirerek ilkönce subay kadrosu içinde etkin bir kesimi çeşitli yollardan kendilerine bağlamışlar, bu ülkelerdeki istihbarat örgütlerini CIA'nın bir şubesi durumuna düşürmüşler, üniformalı baskı kuvvetlerinin yanında, onlardan destek bulan faşizmin üniformasız vurucu gücünü örgütlendirmişler ve kısıtlı olarak ülkenin ekonomisini baltalıyarak, iktisadi ve siyasi bunalımlar yaratarak faşist darbe ortamını hazırlamışlar ve sonunda darbeyi gerçekleştirmişlerdir.

12 Mart döneminde olduğu gibi bugün de Türkiye'de olup bitenleri doğru değerlendirebilmek için emperyalizmin sömürülen ülkelerde uyguladığı bu yöntemleri iyi bilmek gerekir. Türkiye'de de yığınları harekete getirebilen bir faşist parti yoktur. Führerliğe özenen «başbuğ» Türkeş'in, bir açık faşist terör ortamı yaratılmazsa önümüzdeki seçimlerde sandıktan çıkaracağı Milletvekili sayısı şimdiki üç sayısını aşacağı kuşkuludur. Bir kıyaslama yapılmak gerekirse Alman Führeri, Alman finans kapitalinin adamıydı. Alman tröstleri adına hareket ediyordu. Ve amacı dünyayı Alman emperyalizmi hesabına sömürmekti. O'nun Türkiye'deki taklitçisi merkezleri emperyalist metropollerde bulunan finans kapitalin ikincil araçlarından biridir. Ve amacı Türkiye halkını emperyalist tekellere sömürtmek her türlü ulusal ve demokratik direnişi kan içinde boğarak yurdumuzu emperyalizm için dikensiz gül bahçesine çevirmektir.

Ancak şunu hatırdan çıkarmıyalım: Faşist parti Türkiye'de güçsüzdür ama onun örgütlendirilmiş olduğu faşizmin üniformasız vurucu gücü hazırlıklıdır ve bugünden ülke düzeyinde bir terör havası estirebilecek, can-mal güvenliğini ortadan kaldırabilecek güce ulaşmıştır. Ve hiçdeğilse bu aşamada işbirlikçi sermayenin parlamenter politika alanında baş temsilcisi durumunda olan parti (A.P.) küçük faşist parti ile kader birliği durumundadır. Öyle ki Türkiye'de faşizmin gücünü değerlendirirken A.P.yi hesaba katmamak büyük aymazlık olur. Faşizmin gücünü değerlendirirken, faşist cephenin baskı kuvvetlerinde ve bürokratik aygıtın bazı kilit noktalarında etkin bulunduklarını da gözönünde tutmak şarttır.

NEDİR AMAÇLARI?

Nedir Faşist cephenin plânı? Komando saldırıları, birbirini izleyen siyasi cinayetler, ülke düzeyinde estirilen terör havası hangi amaca yöneliktir? 12 Mart döneminde olduğu gibi ordu müdahalesiyle bir açık faşist düzenin kurulmasına mı?

Açık faşist düzene darbe ile geçiş faşist cephenin arkasında duran emperyalistlerin yanlarında herzaman sakladıkları son kozdur. Ancak açık faşizmin onlar için sakıncaları da yok değildir. Böyle kanlı bir terör rejimine açıkça arka çıkmak kolay olmuyor. Ne de olsa dünya kamuoyunu hesaba katmak zorunluluğu var. Türkiye'de faşist cephenin ve onun arkasındaki yabancı güçlerin tasarladıkları kısa vadeli çözüm şudur: Göstermelik parlamenter demokrasiyi sürdürmek, seçimlerde faşist saldırıları yoğunlaştırarak, hiç değilse kırsal bölgelerin ge-

niş alanlarında demokratik çevreleri yıldırarak muhalefete oy vermeye niyetli vatandaşları seçim sandıklarından uzak tutmak ve böylelikle A.P.nin ve belki bir ölçüde de M.H.P.'nin daha çok sayıda milletvekili çıkarmasını sağlama ve M.C. iktidarını sürdürmek.

Bu, gözler önünde bulunan büyük kentlerde azçok serbest bir seçim, taşranın geniş kesimlerinde ise açık faşizmin bir çeşidi demektir. Halkımızın bu oyunu sineye çekmesini istiyorlar. Emperyalizm bu yöntemi başka ülkelerde de denemiştir ve kendi yararına sonuçlar da almıştır. Örneğin, içsavaş sonrası 1950 ler Yunanistan'ında azçok serbest bir seçim yapılsaydı bunu başta Yunan Komünist Partisi olmak üzere sol partilerin kazanacağı bir gerçekti. İçten davrandıkları anlarda sağcılar bile bunu teslim ederler. Onun için emperyalizm ve Yunan işbirlikçileri serbest seçimlere yanaşmadılar. Ülkenin vitrini durumunda olan büyük kıyı kentlerinde, Pire'de, Atina'da, Selanik'te seçimler azçok serbestti ve bu bölgelerde hemen herzaman seçimi sol partiler kazanırdı. Ama taşrada faşizmin jandarması ve üniformasız zorbaları halkı yıldırabilirler ve seçim sandıklarından uzak tutabilirlerdi. Taşrada seçimi herzaman gerici partiler kazanırdı. Ve taşra nüfusu ağır bastığından parlamentoda çoğunluk da onların olur hükûmetleri onlar kurarlardı. 1960 lardan biran geldi, emperyalizm ve işbirlikçileri bu oyunu oynayamaz oldular. Gittikçe bilinçlenen Yunan halkının birçok biçimlerde beliren demokratik direnişi bu oyuna engel olacağı anlaşıldı. O zaman faşist cuntayı harekete geçirdiler ve NATO'nun Prometeus planı gereğince darbeyi uyguladılar ve Yunanistan'da Albayların açık faşizm düzeni kuruldu.

Öyle anlaşılıyor ki A.B.D. emperyalistleri Türkiye'deki koşulları 1950'ler Yunanistan'ınınkilere kıyaslamakta ve ülkenin taşrası sınırlarını şimdilik aşmıyacak olan bu biçim faşizmi uygulamayı tasarlamaktadırlar. Bunu başarırlarsa Demirel'li, Türkeş'libir MC iktidarını başta tutabilirler.

«FAŞİZM YOKTUR» DİYENLER

Bugün Türkiye'de «faşizm yoktur» diyen bazı «sol» çevreler var. «Burjuva demokrasisi mükemmel olmaz, diyorlar, burjuvazi egemen oldukça düzen demokratik de olsa baskılar, bazı antidemokratik müdahaleler kaçınılmazdır. Zaten burjuva demokrasisi burjuvazinin bir çeşit diktatörlüğü değil midir? Son kararlar bu sömürücü sınıf tarafından verilmiyor mu? Türkiye'de burjuva demokrasisi olmasaydı, sosyalist partiler, ilerici sendikalar, demokratik meslek örgütleri olmazdı Vb. Vb.»

Bu iddia yanlıştır. Elbette ki burjuva demokrasisi burjuvazinin egemenliğini sürdürme aracıdır. Ve bu cins demokraside son söz egemen sınıf burjuvazinindir. Dolayısiyle burjuva demokrasisi de bir çeşit sınıf diktatörlüğüdür. Ama Türkiye'de gerçek anlamıyla burjuva demokrasisinin varlığını iddia eden kimse iktisadi tabanı olmayan bir siyasi üst yapının varlığını iddia etmektedir ki bu yanlıştır. Batı toplumlarında burjuva demokrasisi gökten zembille inmedi, o ülkelerde dış zorlamalarla biçimsel bir demokrasinin tezgâhlanması da söz konusu olmamıştır. Batıda burjuva demokrasisi burjuvazinin feodalizme karşı mücadelesinin zorunlu kıldığı bir siyasal üst yapı. Amacı tüm anti-feodal sınıf ve zümrelerin ortak cephesini kurarak feodal ilişkilere son vermek, feodal üst yapıyı ortadan kaldırmak. Batı ülkelerinde burjuva demokratik kurumların izlediği gelişme seyri kapitalist gelişmenin seyrine paralellik taşır. Oysa Türkiye böyle bir kapitalist gelişmeden geçmemiştir. Sömürgecilik döneminde kapitalist pazarın Osmanlı İmparatorluğuna girmesiyle bu ülkede kapitalist ilişkiler gelişme gösterdi. 19 uncu yüzyıl koşullarında yeralan bu gelişme genel niteliği ile bağımlı kapitalizmin gelişmesi ve sömürgecilere bağlı komprador sınıfının güçlenmesi sonucunu verdi. Türkiye'nin genellikle azınlıklardan oluşan bu komprador sınıfı Batı burjuvasiyle, hele antifeodal devrimler çağındaki devrimci burjuvazi ile kıyaslanamaz. Emperyalizm çağında, Kemalist'lerin 1920 ler ve 1930 larda bir milli burjuvazi yaratma yolundaki bazı başarısız girişimleri dışında Türkiye kapitalizmi için dışa bağımlılık genel kuraldı. Ve birbuçuk yüzyıllık süre ile Türkiye'de gözlemlenen burjuva demokratik görünüşteki reformlar özünde gelişmiş kapitalist ülkelerin Osmanlı İmparatorluğuna baskı ile kabul ettirdikleri ve sömürgecilerin bu ülkedeki durumunu güçlendirir nitelikte değişikliklerdi. Böyle bir geçmişten gelen bir toplumda ikinci dünya savaşını izleyen dönemde iyice sağa kaymış bir CHP iktidarının bazı iç ve dış etkenlerle çok partili düzene geçişini Türkiye'de burjuva demokrasisinin kurulması olarak değerlendirmek kesin olarak yanlıştır. Türkiye gerçek bir burjuva demokrasisini tanımadı ve tanımayacak. Çünkü bu ülkede bir ulusal burjuvazinin gerçek egemenliği olmadı ve olamıyacak. Ekonomimize, politikamıza ve toplumsal hayatımızın tüm alanlarına hükmeden işbirlikçi burjuvazi ve onun taşradaki müttefiki sömürgen güçlerin ulusal burjuva niteliğe kavuşması olanaksız olduğuna göre Türkiye'de gerçek burjuva demokrasisinin iktisadi tabanını yaratmak sözkonusu olamaz.

Ancak bu söylediklerimizden Türkiye de halkımızın demokrasi uğruna mücadelesinin amacına ulaşmasının olanaksız olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Demokrasi mücadelemiz kaçınılmaz olarak amacına ulaşacaktır. Ama varacağımız demokrasi bilinen ve burjuvazinin egemenliğini perçinleyen demokrasi olmayacaktır.

Türkiye'de faşizm vardır, bu faşizm koşullara göre ilerlemeler, gerilemeler kaydetmektedir. Çünkü Türkiyede emperyalist tekeller ve onun hizmetindeki işbirlikçi kapitalistler ekonomide egemendirler. Ve faşizm bu egemenliğin siyasi üst yapıdaki yansımasından başka şey değildir. Ve Türkiye'de demokratik güçlere düşen görev faşizmin üstüne üstüne yürüyerek onu gerilemeye zorlamak ve sonunda bağımsızlık ve demokrasi davasının mücadelesini zafere ulaştırarak emperyalist tekellerin egemenliğine son vermek böylelikle faşizmin de kökünü kazımak.

Türkiye'de «faşizm yoktur» diyen kimse 12 Mart dönemini, kontr-gerillayı, sıkı yönetim mekanizmasını nasıl açıklar? Ve ve gün de devlet yönetimiyle ilgili en önemli kararların burjuva parlamanter makanizma dışında sorumsuz bir kurul olan Milli Güvenlik Kurulunca alınması durumunu, kontr-gerilla örgütünün hemen hemen bütünüyle mola vermiş durumunu, faşizmin üniformasız vurucu gücünün devletin asayiş kuvvetlerinin desteği ile birbiri ardından siyasi cinayetler işlemesini ve cinayet faillerinin kovuşturmaya uğramayışını, zindanların fikir suçlularıyla dolu oluşunun nasıl açıklar? Bunların burjuva demokrasisinin kaçınılmaz eksiklikleri olduğunu iddia etmek gülünçtür.

İKİ CEPHE VAR

Bir de «sürekli faşizm var, onun için her türlü legal siyasi örgütlenme, parti kurma yanlıştır, bunlar faşizmin devrimci avlarını kolaylaştıran gelişimlerdir» diyenler var.

Eğer burada «sürekli faşizm» ile kastedilen gerçek burjuva demokrasisinin yokluğu kastediliyorsa bu görüş doğrudur. Gerçekten ilerlemeler, gerilemeler kaydetmekle birlikte, kimi açık kimi parlamenter biçimlere bürünmekle birlikte faşizm Türkiye'de bir gerçektir. Ama bundan her türlü legal siyasi örgütlenmenin yanlış olduğu sonucu çıkarılamaz. Tüm faşist engellemelere karşın siyasi örgüt kurup faşizmin üstüne üstüne yürümek demokrasi uğruna mücadelenin bir biçimidir. 1905 devriminden sonra Rusya'da RSDİP'nin Bolşevik fraksiyonu seçimlere girdi ve Duma'ya milletvekillerini gönderdi. Devrimin yükselişi döneminde Duma'yı bir süre boykot ettikten sonra da Bolşevikler gericiliğin tırmanış dönemi içinde oldukları halde ve Bolşevik milletvekillerinin eninde sonunda prangaya vurulup Siberya'ya sürgün edileceklerini bildikleri halde Duma'da yerlerini aldılar. O günün koşullarında devrimci mücadele bunu emrediyordu.

27 Mayıs'ı izleyen dönemde egemen güçlerin TCK nun 141-142. maddelerinin ihlali saydıkları eylemleri ardıardına yerine getirmekledir ki bu iki faşist yasayı işlemez duruma getirebildiler. Bugün sürekli faşizm vardır diye siyasi örgütlenmeyi reddeden kimse dolayisiyle partisiz devrimciliğin savunmasını yapmaktadır ki bu, egemen güçlerin ekmeğine yağ süren bir tutumdur. Bu, dolayisiyle egemen güçlerin şimdiden faşist diktayı kurmaya güçlerinin yettiğini kabul etmek ve legal örgütlenme alanında pasifliği savunmaktır. Bu, sınıf mevzilenmesinde devrimci güçlerin rolünü ve etkinliğini inkâr etmektir.

Gerçek şudur: Türkiye'de iki cephe oluşmuştur, faşist cephe ve demokratik güçler cephesi ve ülkemiz bu iki cephe arasında verilmekte olan kıyasıya savaşın alanıdır. Bu savaşta ilerlemeler de var gerilemeler de, zaferler de yenilgiler de. Savaşta yer almak ve faşist cepheyi gerilere sürmek ve sonunda onu bozguna uğratmaktır söz konusu olan. Çok söyledik, gene de tekrar edelim, şu anda görünüş ne olursa olsun Türkiye'de demokratik güçler cephesi faşist cepheden çok daha güçlüdür. Ve dünyadaki güçler dengesi de demokratik cephenin başarısı için elverişlidir. O halde birlik olarak her alanda örgütlü olarak faşist cephenin üstüne üstüne yürüyelim, tam bağımsız gerçekten demokratik Türkiye'yi yaratalım.

Evet yurdumuzu faşizmin karanlığına itemiyeceklerdir. Ve özgürlüğün güneşi bu topraklar üzerinde mutlaka doğacaktır.

ARŞİV

TERİMLER — KAVRAMLAR :

DEVRİMCİ

Toplumun manevî hayatı maddi hayatının yansısıdır dedik. Bildiğimiz gibi manevî hayat çok yönlüdür, toplumsal düşünceler, siyasal kurumlar, sanat, hukuk, din, felsefe, ahlâk, vb. hepsi toplumun manevî hayatının, üst yapının unsurlarıdır. Bu üst yapı kurumlarını toplumun maddi temeli, alt yapısı biçimlendirir ve belirler. Örneğin, tek başına ele alınan bir insan, her olaya kendi iktisadi durumu, maddi koşulları açısından bakar.

Özel mülkiyete dayanan kapitalist toplumun egemen sınıfı burjuvazi için mülkiyet en doğal, en dokunulmaz bir «hak»tır. Burjuvazi kendi egemenliğinde bu kurumu geliştirir, toplumun resmî kurumu haline getirir, bütün toplumsal ilişkiler bunun üzerine kurulur. Ama ülkemizde de bir çok yerde görüldüğü ve «Allahın taşının toprağının sahibi mi olurmuş?», «Mal sahibi mülk sahibi hani bunun ilk sahibi?» gibi ifadelerle dile getirilen düşünceler ta barbarlık döneminden kuşaktan kuşağa aktarılan toprağın ortak mülkiyeti bilincinin özel mülkiyete karşı bir tepkisi ve bir direnişidir. Bu örnekte ayrıca bilinç biçimlerinin öyle dünden bugüne yerleşip tutunmadığını görüyoruz.

Ama egemen sınıfın elinde uzun yıllar boyunca kendi fikirlerini kabul ettirmek için güçlü araçlar bulunduğundan, milyonlarca insan egemen sınıfın değer yargılarını, ahlâk anlayışını vb. yi olduğu gibi, değişmez, sonsuz kategoriler olarak kabul eder, başkasını düşünmez. Örneğin burjuvazi geldi soyluluğa dayanan değer yargısını (elbette ki zamanla) yıktı, değeri para ile ölçtü. Ticaret özgürlüğünü, girişimciliği, iş adamlığını yüceltti. 18. yüzyılın genç, devrimci burjuvazisi sonsuz Özgürlük, Akıl, Adalet, Eşitlik vb. adına feodaliteye saldırıyordu. Kendi devrimci çıkarlarını genellikle insanlığın çıkarlığıyla özdeşleştiriyordu. Bunu içtenlikle yapıyordu. Ama burjuva devriminin zaferi, sözcüklere, gerçek anlamlarını, tarihsel anlamlarını verdiler. Onları iktisadî tabana uydurdular. Devrimin zaferi burjuvazinin öncülüğünü yaptığı bu fikirlerin onun kendi sınıfına özgü çıkarların ifadesi olduğunu gösterdi. Özgürlük, burjuvazinin kendi sınıf yararları için üretim yapmak ve ticaret yapmak özgürlüğü idi; siyasal iktidarı elinde tutma özgürlüğü idi, vb. Ama aynı burjuvazi proletarya için sendikalar kurma özgürlüğünü reddediyordu.

Daha önce de dediğimiz gibi üretim âletleri ve onları kullanan insanlar gelişir ve değişirlerken mevcut üretim ilişkileri ile çelişkiye düşerler. Günümüzde örneğini gördüğümüz gibi binlerce insanın bir arada gerçekleştirdikleri toplumsallaşmış üretimin, mülkiyetinden gelme, kumanda mekanizmasının bir kişinin ya da zümrenin elinde bulunması, o binlerce kişinin üretim üzerinde ve üretimin sonucu üzerinde söz sahibi olmamaları her gün yeni sürtüşmeler ortaya çıkarır. Bunların nedenleri üretimin iki yanı arasındaki çelişkilerdir. Bir toplumda çelişkilerin keskinleşmesi bunların çözümlenmesi görevini ortaya koyar. Çelişkinin çözümlenmesi zorunluğu yeni düşüncelerin doğmasına neden olur. Yeni düşünceler ve yeni teoriler nesnel bir çelişkinin çözümlenmesi olarak ortaya çıkarlar. «...insanlık, kendi önüne, ancak çözüme bağlayabileceği sorunları koyar, çünkü yakından bakıldığında, her zaman görülecektir ki, sorunun kendisi, ancak onu çözüme bağlayacak olan maddi koşulların var olduğu ya da gelişmekte bulunduğu yerde ortaya çıkar.» Sorun demek çözümlenecek çelişki demektir.

Kapitalist toplumun bir sürü çelişkisi de bir çok yeni fikir yaratmıştır ve yaratıyor. Kapitalist toplumda üretimin kazandığı toplumsal nitelik artık mülkiyetin de toplumsal nitelik kazanacağı bir dönemi getirmiştir, bunun maddi koşullarını oluşturmuştur. Böylece toplumsal düşünceler tüm dünyayı sarmış, insanlığın bilinci toplumsal düşüncelerle dolma sürecine girmiştir. Koskoca bir bilimsel sosyalizm teorisi kurulmuştur.

Biliyoruz ki hiç bir etki tek yönlü değildir. Her etkinin bir karşı-etkisi vardır. Maddi hayatın yarattığı düşünceler de karşılığında maddi hayatı etkilerler. Toplumsal fikir ve teorilerin, siyasal görüş ve kurumların toplum yaşamında ve toplum tarihinde çok büyük bir önemi vardır.

«Ekonomik durum temeldir, ama çeşitli üst yapı ögeleri -sınıf mücadelesinin siyasal biçimleri ve sonuçları- tüzel biçimler, hatta bütün bu gerçek mücadelelerin mücadeleye katılanların beyinlerindeki yansıları, siyasal, tüzel, felsefî teoriler, din anlayışları hepsi de tarihsel mücadelelerin gidişi üzerinde etki yaparlar ve bir çok durumda ağır basarak onun biçimini belirlerler. Bütün bu etkenlerin etkisi ve tepkisi vardır.»

Bir toplumda eski düşünceler ve teoriler vardır, yeni düşünceler ve teoriler vardır. Eski düşünceler, zamanını doldurmuş, gerileyen güçlerin çıkarlarına hizmet ederler, toplumun ilerlemesini ve gelişmesini kösteklerler. Yeni fikir ve teoriler ise toplumun öncü güçlerine hizmet ederler. Toplumun ilerlemesini ve gelişmesini kolaylaştırırlar. Yani fikirler de birer güçtürler. Yeni fikirler yığınları harekete geçirir, devindiricidirler; yeni fikirler bu hareketi örgütlendirir, ona birlik ve süreklilik sağlarlar, ve yeni fikirler değiştiricidirler, toplumun önündeki sorunların çözülmesini sağlarlar. Yeni fikirler devrimcidirler, toplumun değişmesinde çıkarı olan geleceğin sınıfları olan ilerici, devrimci sınıfların çıkarlarına hizmet ederler.

İşte devrimci, bu devrimci fikirlerle kendini donatarak toplumun ileriye doğru değişmesi yönünde çalışan kişidir. Bilimsel sosyalizm bize doğanın ve toplumun yasalarını, bu yasaların işleyişini öğretiyor. Elbette ki toplum tek tek birey olarak bizler olmasak da değişecektir. Ama biz kendiliğinden değişmeyi bekleyerek yan gelemeyiz. Toplumun ileriye doğru akışı doğrultusunda etkinlik göstermeli ve bu süreci devrimci eylemimizle etkilemeliyiz. Her insan yaşadığı çağdan sorumludur. Burada bir kez daha devrimci teorinin önemi ortaya çıkıyor. Doğru bir devrimci teoriyi özümlemek onun toplumumuzu yorumlayışına göre, onun kılavuzluğu ile eylem göstermek gerekir. Eylem gösterirken de birliğin güç demek olduğunu hiç akıldan çıkarmamak ve her gün daha geniş yığınların eylemimize katılmasını sağlamak gerekir.

Günümüz Türkiyesinde gerçek devrimci odur ki, bilimsel sosyalizmin ışığı altında, devrimci teoriyi ülkemiz koşullarına en doğru ve en yaratıcı bir biçimde uygulayarak, teori ile pratiğin birliğini hiç bir zaman akıldan çıkarmayarak, toplumumuzun çelişkilerini çözümlemeye giden yolda, örgütlü, bilinçli, disiplinli ve yılmayan yürekli bir mücadele ile, toplumsal alanın herhangi bir alanında kervana katılır. Ve bugün ilk aşamada emperyalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza sloganının tüm Türkiye yüzeyinde, yığınların bilincinde sadece bir slogan olarak değil, devrimci ve yurtsever mücadeleye bir çağrı olarak yayılmasını sağlar.

M. ERDOST'UN AÇIKLAMASI

Sol Yayınları sorumlu yönetmeni Muzaffer Erdost «Açıklamalar-Değinmeler-Yanıtlar» başlıklı bir bildiri yayınlamıştır. Bildirinin son paragraflarında Erdost, Sol Yayınların, Lenin'in «Ne Yapmalı» adlı kitabının bir cümlesini kasıtlı olarak tahrif ettiği yolundaki bir isnadı cevaplandırmaktadır. Bilindiği gibi «Ne Yapmalı»yı yayınladığı için Muzaffer Erdost kovuşturmaya uğramış ve 142 inci maddeden sekiz yıl ağır hapis cezasına çarptırılmıştır. Isnadı yapan şahıs «Anadolu Yayınları» adındaki yayınevinin sahibi Rasih Nuri İleri'dir. Bu şahıs kitap yayınlandıktan bir süre sonra Sol Yayınları'na dostça bir mektup yazarak hatalı cümleye dikkati çekmiştir. Ancak aynı şahıs, son olarak yayınladığı «Mihri Belli Olayı» adlı kitapta, bu kez, Erdost'un söz konusu cümleyi tahrif edilmiş biçimiyle kasten yayınladığını, yani Lenin'e «proletaryanın görevi burjuvaziyi savunmaktır» anlamında saçma sözler söylettiğini iddia etmiştir. Erdost'un bu gülünç iddiaya verdiği cevap aşağıdadır:

«Kurulduğumuz günden bu güne değin, bilimsel sosyalizmin klâsiklerini, tüm gücümüzle, tüm yeteneğimizle, yapabileceğimizin en iyisini, yapabileceğimizin en kusursuzunu yayınlayabilmek için içtenlikle çaba gösterdik ve göstermekteyiz. Kusurlarımız eblette vardır ve yayınlar sürdükçe olacaktır. Bunları gidermek, en aza indirmek bizim ödevimizdir.

Amacımız ve niyetimiz böyleyken, herhangi bir yayınımızda, herhangi bir yanlışlıktan dolayı, bizi, metin «tahrif» etmekle, yani **bilinçli olarak** Marx'ı, Engels'i, Lenin'i değiştirmekle hiç kimse suçlayamaz, suçlamaya hakkı yoktur. Örneğin, **Ne Yapmalı'nın** (1968) yayınından bir süre sonra, bize **dostça** bir mektup göndererek, saptadığı bir çeviri yanlışının kitabın yeni baskısında düzeltilmesini istemek başka şeydir, **'Ne Yapmalı?'nın** uzayan davası ve mahkûmiyetimiz nedeniyle yeni bir baskısını yapamamış olmamızdan yararlanarak, aradan sekiz yıl kadar bir süre geçtikten sonra, aynı olayı, «tahrif» olarak niteleyerek yayınlamak * başka şeydir. Hele dostça uyarıyı yapan şahıs ile, «tahrif» suçlamasını yapan şahıs, **aynı** şahıs olduğu zaman, bu şahsın, başlangıçta bir yanlışlık olarak nitelediği olayın, daha sonra, bir tahrif olduğu so-

nucuna varması için, bizim niyetimiz hakkında yeni kanıtları olması ve bunları «tahrif» iddiasıyla birlikte açıklaması gerekir, aksi halde, bizim, kendisinin devrimci ahlâkında bir tahrifin oluştuğunu, tahrifin bizde değil, kendi ahlâkında meydana geldiğini söylemek hakkımız doğar.»

Ocak 1977 **Muzaffer ERDOST**
Sorumlu Yönetmeni

MISIR

İŞÇİ SINIFI SİLKİNİYOR

Bir zamanlar «kapitalist olmayan yoldan» sosyalizme doğru yola çıktığı iddia edilen Mısır'ın, gelip de vardığı yer ABD Emperyalizminin kucağı oldu. Bu, yıllar içinde güçlenen Mısır burjuvazisi «kapitalist olmayan yol» hikayesine bir son vererek özünden gelen işbirlikçi karekterini ortaya koydu.

Sovyetler Birliğinin desteğiyle ilerlemeye çalışan Mısır ekonomisi, Sovyetlere sırt çevirdikten sonra gittikçe ayakta duramaz hale gelmiştir. Kapılar emperyalist tekellere açılmıştır. Özel sektöre yeni ayrıcalıklar tanındı. Emperyalistler ve işbirlikçileri, doymak bilmez bir iştaha ile yumuldular sömürüye. Lüks tüketim mallarının üretilmesine ve ithaline öncelik tanıyan bir iktisadi politika izlendi.

Bu Politika sonucu Mısır'ın dış ödemeler dengesindeki açık 1973'te 260 milyon dolarken, 1975'te 1 milyar 50 milyon dolar oldu. Dış borçlar ise 15 milyar dolara varmıştır. Enflasyon hızı % 50 yi bulmuştur. Gelir dağılımındaki adaletsizlik had safhaya ulaşmıştır.

Bu durumdaki bir ülkeyi yönetebilmek için emperyalizmin ve işbirlikçilerinin faşizme başvurmaktan başka çareleri yoktur. Ve Sedat yönetimi Amerikancı faşist bir yönetimden başka şey olmamıştır, ancak Mısır emekçi halkı için artık, bıçak kemiğe dayanmıştır. Son olaylar bunun kanıtı.

Son olayları yalnızca zamlara yönelik ve yalnızca ekonomik içerik taşıyan gösteriler saymak büyük yanlış olur. Tüm anti-emperyalist, devrimci çevreler, eylemlerin anti-emperyalist ve anti-faşist siyasal içeriği konusunda birleşmektedirler.

Örneğin, bu konuda, «FİLİSTİNİN SESİ» radyosunun dediği şudur : «Sedat'ın uyguladığı ekonomik politika, ülkede bir sömürücü sınıfın oluşmasına ve ülkenin Amerikan şirketlerine açılmasına neden oldu. Halkın tepkisi bundandır. Kitleler gerici Sedat rejimine karşı ayaklandılar. Kitlelerin gazabına uğrayan Sedat, kurtuluşu tutucu rejimlere ve emperyalizme daha da yanaşmakta buluyor. Arap gerici rejimlerinin kendisini desteklediklerini bildirmeleri bunu kanıtlıyor. Hepsinin çıkarları ortaktır ve hepsi kitlelerden korkuyor.»

Amerikancı faşist Sedat yönetimi, Mısır halkının eylemleri karşısında zamları geri almak zorunda kaldı. Ama öte yandan eylemlerin kararlılığı ve gücü karşısında faşizmi daha da koyulaştırmaya ve ABD emperyalizmine daha fazla sarılmaya yöneldi. ABD emperyalizminin Orta-doğuda bir ikinci «Şah»a her zaman ihtiyacı var. Enver Sedat, Şah'dan daha az «üçüncü dünyacı» ve daha az «millici» olmadığını kanıtladı. Başta işçi sınıfı olmak üzere Mısır'ın tüm emekçi halkı da bunu iyice anladı. Arap sosyalizmi hayalleri, küçük burjuva ölçülerde bir anti-emperyalist politikayla uzun süre burjuvazinin kuyruğunda tutulan Mısır işçi sınıfı artık silkiniyor. Son kitle eylemlerinin en önemli özelliği, işçilerin önderliğinde olmasıdır. İlk eylemleri, ülkenin en önemli sanayi merkezi olan Hulvan işçileri başlattı. Besbelli ki Mısır işçi sınıfının ne Sedat gibi bir «üçüncü dünya» liderine tahammülü var, ne de küçük burjuvazinin peşinden sosyalizme gitmeğe. İşçi sınıfının önderliğinde Mısır emekçi halkı, Vietnam gibi ulusal kurtuluş savaşları veren tüm ezilen dünya halklarının tuttuğu doğru yolu eninde sonunda tutacaktır.

TKP'NİN
TARİHSEL
KONUMU

ÇIKTI
FİATI : 20 TL.
DAITIM : GEDA

ZEKİ ERGİNBAY'IN ÖLÜMÜ SUSKUNLUKLA KARŞILANAMAZ!

Zeki Erginbay arkadaş, gizli siyasi cinayet şebekeleri tarafından öldürüldü. Cinayet şebekeleri tarafından kaçırıldıktan 12 gün sonra Ömerli Barajı yakınında Erginbay'ın cesedi göğsünden kurşunlanmış olarak bulundu.

Zeki Erginbay kimdi? 12 Mart öncesi Dev-Genç'in devrimci heyecanını hep yüksekte tutan bir militanıydı. Devrimci heyecanının ağır basması onun seçtiği mücadele biçimlerine de yansımıştır. 12 Mart öncesi uzun zaman hapiste kaldı. O hapista iken faşist darbe oldu ve davası sıkıyönetime devredildi. Poliste ve mahkemede devrimciye yakışır biçimde davrandı. Cezaevinde yılgınlara, döneklere karşı tavrı hep devrimci heyecanının emrettiği tavır olmuştur.

Olayların gelişimi içinde görüş değişikliklerine sık sık düşmesine rağmen onun ağır basan yanı, devrimci mücadele heyecanını ne olursa olsun yitirmemesiydi.

Erginbay afla cezaevinden çıktı. O, demokratik kuruluşlarda çalışma ortamı buldu ve «Teknik Güç» dergisinin sorumlu müdürlüğünü yapıyordu. Aynı zamanda İTÜ'deki öğrenciliğini sürdürüyordu.

Planlı, önceden tasarlanmış bir siyasi cinayete kurban giden Zeki Erginbay arkadaşın ölümü suskunlukla, geçiştirilemez. Her siyasi cinayette olması gerektiği gibi en geniş demokratik çevreleri harekete geçirerek olayın aydınlatılması sağlanmalıdır. Bu siyasi cinayetin de küllenmesi için gösterilecek çabalara karşı uyanık davranılmalıdır. Faşizme karşı mücadelede dayanışma içinde olalım! Faşistlerin oyunlarını en geniş çevreleri harekete geçirerek her alanda militanca çalışmalarla açığa çıkaralım! Onları caydırma yollarını bulalım!

EVRENE GÖÇEDENLER :

SEYİT ATILAL ÖLDÜ

Kıdemli proleter devrimci arkadaşımız Seyit Atılâl'ı kaybettik. En çok ezilen, en çok horlanan bir emekçi halkın, kendini o halkın davasına adamış bu çocuğu artık aramızda değil.

Seyit Atılâl, doğduğu ve gençlik yıllarını geçirdiği Yunanistan'da ilk olarak bütün işçileri saflarında devrimci eyleme katıldı. Çağımızın büyük devrimci düşüncesinden orada esinlendi. Ve Türkiye'ye göçmen olarak gelirken o büyük esinini kafasında ve yüreğinde taşıyarak geldi. Türkiye proleter devrimci hareketi içinde yerini aldı. Onun tuttuğu yol işkence odalarından, zindanlardan geçen devrimcinin yoluydu. İlk olarak 1932 yılında tutuklandı. 1946 yılın Şefik Hüsnü Değmer'in kurduğu Türkiye Emekçi ve Köylü Partisi'ne katıldı. Bu partinin İstanbul İli Yürütme Kurulu üyesiydi. Parti kapatılınca tüm yöneticilerle birlikte o da tutuklandı. 1951 yılında Türkiye Komünist Partisi tevkifatında o da tecrit hücrelerine ve arkasından Harbiye Askerî Cezaevine kapatılanlardandı.

Emekçi Dergisinin Aralık 1975 sayısında Seyit Atılâl'dan nakledilen şu sözler yazılıdır: «Şefik Hüsnü Değmer ve Reşat Fuat Baraner hayatları boyunca Türkiye devrimi için mücadele ettiler, bıkmadılar, usanmadılar, işçi sınıfının ideolojisini yücelttiler. Onlarla arkadaş olmaktan şeref duyuyorum. Bugün hastayım, bu yüzden TEP'e üye olamadım, fakat bir Partili gibi yaşıyorum.»

Seyit Atılâl'ı tanıyanlar onun proleter sezgisi ile nasıl her zaman doğru devrimci çizgiyi ayırt edebildiğini ve çevresinde çeşitli sapmaların tutunmasına nasıl etkin biçimde engel olduğunu iyi bilirler. Evet Seyit Atılâl arkadaşımız proleter devrimci arkadaşımız proleter devrimci çizgiyi şaşmadan savunan kişiydi. Onu hep anacağız. Ama mezarı başında konuşan Mihri Belli arkadaşın dediği gibi «Seyit Atılâl gibileri layık oldukları biçimde anmak, proleter devrimci mücadeleyi sürdürmekle, onun yaptığı gibi doğru devrimci çizgiyi izlemekle olur.»

SİYASAL ÖRGÜTLENME ŞARTTIR

1973 seçimlerinden bu yana girilen ortamda hemen hemen tüm sosyalist çevrelerin esas çalışma tarzı legal olanaklardan yararlanarak eylemde bulunmak oldu. Hareketin ortak karekteri budur. 1973 seçimlerinden sonra girilen göreli demokratik ortam bu tür çalışma tarzına olanak sağladı. Çünkü, halkımızın faşizme karşı direnişi 1973 seçimleri ile faşist cepheyi gerilemeye zorlamıştır.

Kuşkusuz o zamandan bu yana Amerikancı faşist cephenin, yeniden açık faşizme geçişi sağlamak için saldırılarını yoğunlaştırdığı zamanlar olmuştur. Ama ulusal ve demokratik güçlerin ellerindeki mevzileri bırakmamakdaki kararlılıkları ve bunun somut ifadesi olan direnişler, bu günedek bu çeşitten girişimlerin sonuç vermesini engelleyebilmiştir. Hatta faşist cephenin elinden D.G.M'leri gibi bir silahı almayı bile başarmıştır.

Bu durmadan değişen siyasal ortama karşın, hemen hemen tüm devrimci çevreler, açık faşist dikta tehlikesini gözönünde tutmakla birlikte legal olanakları sonuna kadar kullanmada kararlı davranmışlardır.

Ne olmuştur bu dönemin ortak çalışma tarzı? Dergi, gazete, broşür yayını yoluyla ajitasyon ve propaganda; işçi sınıfının ve diğer emekçi kesimlerin grev-direniş gibi eylemlerine katılarak onları desteklemek ve içlerinde çalışmak; forumlar, kapalı salon, açık hava toplantıları, mitingler, yürüyüşle vb. Budur içinde bulunduğumuz dönemde, hemen hemen tüm çevrelerin esas çalışma tarzı.

Ancak, çalışma tarzını bazı demokratik kitle örgütleri ve mahalli dernekler eliyle yürütme yanlısı olanlarla, legal partinin bu tip çalışmada olanaklarının daha geniş olduğunu savunanlar arasında bir ayrım da söz konusudur. Biz ikinci tezi savunduk.

Dediğimiz şudur : mademki halkımızın anti-faşist direnişi karşısında bazı olanaklar doğmuştur ve bu olanaklar parti kurmaya da elvermektedir. O halde bu olanakları tam anlamıyla kullanmak için böyle bir parti kurulmalıdır; doğaldır ki, açık faşist bir diktanın tüm demokratik hak ve özgürlükleri gasbetme tehlikesine karşı uyanık olmak koşuluyla.

Yineliyelim : bu dönemin koşulları gereği, yürütülen çalışma esasta birdir. Eğer açık faşist bir diktaya karşı deşifre olma durumu sözkonusu ise bu eylemler ister legal parti eliyle gerçekleştirilsin, ister demokratik kitle örgütleriyle gerçekleştirilsin bu bakımdan önemli bir değişikliğin sözü edilemez. Yani, bu nokta partiye karşı çıkılırken inandırıcı bir gerekçe olamaz.

Oysa bir siyasal partinin varlığı ve onun yürüteceği çalışma, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi kitlelere parti ve siyasal mücadele bilincini götürür. Eğer böyle bir olanak varsa ve proleter devrimci hareketin bu olanaktan yararlanmasını küçümsüyorsan istesen de, istemesende bu bilincin emekçi yığınlara ulaşmasını engellemek durumunda kalırsın. Ve kitlelerin neden «Umudumuz Ecevit» sloganına bel bağladığını açıklayamazsın. İster istemez keskin lafların ardında burjuva ideolojisinin güçlenmesine sebep olursun, burjuva kuyrukçuluğuna düşmüş olursun.

- **EMPERYALİZMİ KİM KOVACAK?**
  PATRON AĞA SÖMÜRÜSÜNE KİM SON VERECEK?
  BAĞIMSIZ, DEMOKRATİK TÜRKİYE'Yİ KİM KURACAK?
  YURDUMUZU SOSYALİZME KİM GÖTÜRECEK?
- **İŞÇİ, KÖYLÜ, TÜM EMEKÇİ HALKIMIZ**
- **NASIL?**
- **KENDİ SİYASİ PARTİSİ DİSİPLİNİ ALTINDA SAVAŞARAK**
- **ÖYLE İSE İLK GÖREVİMİZ İŞÇİLERİN YOKSUL KÖYLÜLERİN SOSYALİST PARTİSİNİ YARATMAKTIR**
- **ÖYLE İSE TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ'Nİ ÜLKE DÜZEYİNDE ELBİRLİĞİ İLE KURALIM!**